

dent i, at det er højst rimeligt, at Erfaringen vil gaa i den Retning, som han omtalte, nemlig at der vil ske en Tilsandning af dette Løb, der føres gennem det løse og flyvefærdige Klitsand. For saa vidt er jeg enig med den højtærede Konseilspræsident i, at det vil være den Erfaring, der nærmest kan ventes, og den er jo ikke grumme meget værd, thi saa vil Løbet enten falde bort, eller man maa flytte det et andet Sted hen, hvor man igen kan indvinde en lignende Erfaring, der ikke er synderlig bedre. Men lad os forudsætte, at den Erfaring, som den højtærede Konseilspræsident og jeg saaledes nærmest ere enige om vil indtræde, *ikke* indtræder, men at Løbet tværtimod holder sig aabent. Saa true jo de Farer, som den af mig nævnte Kommission saa stærkt har fremhævet; men jeg antager, at man maa vente meget længe, i alt Fald aarevis, inden man kan sige noget om de Erfaringer, man vil høste, naar Løbet er aabent. Det er jo bekendt nok, at de egentlige Stormfloder, som anrette Ødelæggelser, komme periodisk med flere Aars Mellemrum. Hvis Løbet altsaa mod Forventning skulde holde sig aabent, kan der meget godt hengaa en 2—3—4 Aar, inden der kommer en saadan Stormflod, som anretter de befrygtede Ødelæggelser. Vil man derfor under disse Forhold sige, at man har indvundet Erfaringer, naar der er gaaet et Par Aar, tager man fejl. Det er ikke sikkert, at en saadan Erfaring paa et Par Aar slaar til, og derfor sætter jeg ikke den overordentlige Pris paa, at det er et Forsøg, hvorigennem man skal indvinde Erfaring, thi der vil gaa meget lang Tid, inden man kan være sikker paa denne Erfarings Rigtighed.

Det ærede 1ste Medlem for 7ende Kreds (Madsen-Mygdal) talte en Del om Forudsætningerne ved Vedtagelsen af Lovforslaget om Skagens Havn. Jeg tror, at han skruede disse Forudsætninger op til en ganske utilladelig Højde. Der var maaske i Betænkningen nævnt nogle andre Punkter, som ogsaa kunde komme i Betragtning, men at det var en Forudsætning for Vedtagelsen af Skagens Havn, at der ogsaa skulde ske en Gennemgravning ved "Hvide Sande", kan jeg ikke erkende. De to Spørgsmaal staa efter mine Begreber ikke i Forbindelse med hinanden. Derimod syntes det, som om det ærede 1ste Medlem for 7ende Kreds var enig med mig om det uheldige i, at denne Sag skal afgøres paa Finansloven og ikke ved en særskilt Lov. Saa vidt jeg forstod det

ærede Medlem, beklagede han dette, men da det var sket, og da det var en gammel Sag, der havde disse Forudsætninger i en tidligere Lov, fandt han, at der ikke kunde være noget i Vejen.

Det ærede Medlem fra Aarhus (Harald Jensen) var vistnok ogsaa inde paa en Redegørelse for det samme, Nødvendigheden eller Unødvendigheden af, at man i et Tilfælde som dette absolut skulde have et særskilt Lovforslag. Han mente, at det var fuldstændig tilstrækkeligt, naar det skete paa Finansloven. Jeg er imidlertid langt fra sikker paa, at jeg har hørt og forstaaet ham ret her. Derimod tror jeg ikke, at jeg tog fejl af hans, som det forekom mig, noget paradoksale Ytring om Finanslovens Enevælde paa Lovgivningsmagtens Omraade. Han udtalte nemlig, at en af Rigsdagen vedtagen Lov, ja, maaske endogsaa en af Hans Majestæt Kongen sanktioneret Lov, betød egentlig ikke noget; det var først, naar Finansloven havde sat sin Sanktion paa den og bevilget de til dens Udførelse nødvendige Midler, at den betød noget. Jeg tilstaar, at det staar for mig; der dog ogsaa er en gammel Rigsdagsmand, saaledes, at det er Finansloven, der er den undergivne. Finansloven kan ikke godt nægte og har ikke nogen Sinde, mig bekendt, nægtet Udgifter, som ere bestemte i en anden Lov, og Forholdet er jo dette, at man maa stemme for Finansloven, selv om der derpaa findes Bevillinger, man ellers ikke sympatiserer med.

Jeg er nu færdig med den saglige Side og de Følelser, der i den Anledning have bemærget sig mig. Men, som jeg begyndte med at sige, der er ogsaa en mere personlig Side i min Optræden. Jeg skal straks bemærke, at der i Betænkningen findes Udtalelser, som jeg sætter Pris paa, og som jeg takker det ærede Udvalg for. Thi naar man som jeg i nærværende Tilfælde har talt stærkt i en Sag ved første Behandling, søgt at slaa den op til at have en principiel og konstitutionel Betydning, og det saa viser sig, at dette faktisk har været uden Virkning, kommer man uvilkaarlig til at føle, at man for at bruge et stærkt Udtryk har gjort en Slags Fiasko, og at man havde gjort meget klogere i at tie. En saadan gylden Tavshed stilles desuden næsten i Relief i Betænkningen, thi det fremhæves i denne, at den her omhandlede Bevilling som bekendt har været Genstand for en meget skarp Kritik i Folketinget, medens det ganske forbigaaes, at der ogsaa i Landstinget har